

Կ Ա Ր Օ Տ

Կեդ.

Ն Ժ Դ Ե Հ Ի

Սիրտըս կարօտից, ան, մռայլ է, տրտում.
Ոչինչ սփոփանք ինձ այս աշխարհում.
Ինչպէս բնութիւն զուրկ արեգակից,
Նոյնպէս և իմ սիրտ հեռու սիրածից...
Եթէ ես սրաթեւ լինէի թռչուն,
Կամ եթէ ազատ զեփիւռ հովասուն,
Ուրախ ճախրելով, անոյշ երգելով
Կը սլանալի ես բարձր եթերով
Դէպ' աշխարհ հեռու, սիրելւոյս իմ մօտ,
Գուրգուր, համբոյրով առնելու կարօտ:
